

FORUM

Handbalul în România – trecut, prezent și viitor Romanian Handball – Past, Present and Future

**Cristina Iurian¹, Rodica Cristina Petruș², Emilia Florina Grosu³, Maria Oșorhean Macra⁴,
Luminița Nichitean⁵**

¹*Clubul Sportiv Școlar „Viitorul” Cluj-Napoca*

²*Școala „Iuliu Hațieganu” Cluj-Napoca*

³*Universitatea „Babeș-Bolyai” Cluj-Napoca, Facultatea de Educație Fizică și Sport*

⁴*Universitatea “Bogdan Vodă” Cluj-Napoca*

⁵*Liceul cu Program Sportiv Cluj-Napoca*

Rezumat

Handbalul a fost și este un sport de echipă foarte îndrăgit la noi. Imediat după lansarea lui oficială la Berlin, în anul 1919, a pătruns în România prin „filiera germană” (în anii 1920-1921). Încă din primii ani după apariția jocului de handbal, România începe să se afirme la nivel internațional, atât cu echipele reprezentative feminine, cât și masculine. Între anii 1960 și 1984, România devine una din marile puteri ale lumii handbalistice atât la feminin cât și la masculin, cucerind titluri mondiale și medalii olimpice. Începutul anilor 1990-2000 găsește România în startul tranziției care aduce instabilitate economică și confuzie în viața națiunii, influențând negativ și activitatea handbalistică din țara noastră. Chiar dacă în ultimii ani poziția handbalului românesc la nivel mondial nu este cea mai bună, totuși echipa națională feminină reușește să readucă speranța în sufletele iubitorilor de handbal prin cucerirea titlului de Vicecampionă Mondială în Rusia (decembrie 2005) și cu mari speranțe de victorie la Campionatul Mondial din Franța (decembrie 2007).

Intențiile de viitor ale sportului românesc, în vederea creșterii stării de sănătate a națiunii și totodată a performanțelor sportive, se oglindesc în „Protocolul privind asigurarea cadrului de colaborare în vederea dezvoltării continue și funcționării performante a sistemului național de educație fizică și sport”, protocol încheiat în iulie 2007 între Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului, reprezentat prin Cristian Mihai Adomniței, ministru, Agenția Națională pentru Sport, reprezentată prin Octavian Bellu, președinte și Comitetul Olimpic și Sportiv Român, reprezentat prin Octavian Morariu, președinte.

Cuvinte cheie: handbal, performanță, campioni.

Abstract

Handball was and is a very much appreciated team sport in Romania. It started officially in 1919 in Berlin and came to our country through German teams (between 1920-1921). Romania became famous in the world both with women and men teams. Between the years 1960 and 1984 Romania was one of the greatest powers in the world of handball both with women and men teams, winning world titles and Olympic medals. The early 1990's and 2000's found Romania at the beginning of a transition period which brought economical instability and confusion to our country. It also influenced this sport negatively. Even if the last years the position of Romanian handball in the world is not very good, our national women's team succeeded in giving hope to the handball fans by winning the title of vice-champions (silver medal) at the world championship in Russia (December 2005). It also had great hopes for the world championship in France (December 2007).

In order to improve the health of the nation and performances in sports, the future intentions of the Romanian National Sports Agency are to be found in “The Agreement concerning the continuous development and a good functioning of the national system of physical education and sport”. This agreement was signed in July 2007 between the Ministry of Education represented by Minister of Education Cristian Adomniței, the National Sports Agency represented by President Octavian Morariu and the Romanian Olympic Committee represented by President Octavian Bellu.

Key words: handball, performance, champions.

Apariția jocului de handbal în România

În România handbalul a pătruns prin “filiera germană” în anii 1920-1921, imediat după lansarea lui oficială la Berlin în anul 1919 de către profesorul Karl Schelentz. Ne referim la handbalul în 11 jucători pe terenul mare de fotbal care va domina categoric cele două surori mai mici – handbalul în 7 pe teren mic și Hazena Cehă – în toată

perioada interbelică.

Adevărata poveste a handbalului din România începe în anul 1920, când un mic grup de profesori de educație fizică din Ardeal, de la Sibiu, Bistrița și Brașov, unii cu studii superioare de specialitate efectuate în Germania, sunt invitați de rectorul facultății din Berlin și de fostul lor profesor de atletism Karl Schelentz (părintele handbalului în 11 jucători) să asiste la marile serbări sportive tradiționale cu ocazia sfârșitului de an școlar, abia reluate după război (Popescu, 1979).

Cu această ocazie profesorii români au asistat și la o serie de meciuri din marea competiție „Cupa Germaniei” - aflată la prima ediție - cu o participare extraordinară: 10

Primit la redacție: 16 martie 2008

Acceptat spre publicare: 20 iulie 2008

Adresa: Clubul Sportiv Școlar „Viitorul” str. Paul Chinezu nr.1,
Cluj-Napoca

E-mail: cristina.iurian@yahoo.com

echipe masculine, 4 feminine și 4 de juniori (1). Întorși în țară și entuziasmați de virtuțile acestui sport, ei l-au introdus imediat în orele de educație fizică din școlile în care predau. În anul 1921 încep deja meciurile inter-clase în școli, la Sibiu chiar pe stadionul central, iar din 1922 putem vorbi de primele jocuri inter-orașe cu echipe formate din elevi, dar și din câțiva absolvenți și chiar profesori ai acestora.

Promotorul acestor acțiuni și cel pe care putem să-l numim “părintele” handbalului din România a fost profesorul Wilhelm Binder, titularul catedrei de educație fizică de la Liceul Brukental din Sibiu, care l-a introdus ca disciplină obligatorie în școală imediat după ce văzuse la Berlin meciurile din Cupă și demonstrațiile studenților Facultății de Educație Fizică (Popescu, 1979). Tot Wilhelm Binder a organizat și primele meciuri de handbal cu public, pe stadionul central din Sibiu între elevii săi. A fost astfel primul antrenor și primul arbitru din istoria handbalului românesc. A condus la centru ca unic arbitru toate jocurile din primii ani, inclusiv cele de fete de la liceul din localitate. Presa din Sibiu din acele vremuri atestă toate acestea mai întâi prin ziarul de limbă germană *Siebenburgische deutsches Tageblatt* numărul 14442 din 18 iunie 1921, care semnaleză primul meci cu public - pe stadionul mare - al unor echipe de elevi de la Liceul Brukental, iar peste o săptămână și primul meci de handbal feminin între elevele liceului de fete.

Suntem îndreptățiți, pe baza acestor atestări oficiale, să spunem că “data nașterii” jocului de handbal în România este 18 iunie 1921, locul Stadionul Central din Sibiu, “părinte” profesorul Wilhelm Binder, iar ca participanți elevii liceului Brukenthal și elevele liceului de fete (1).

Handbalul (în 11 jucători) se răspândește apoi foarte repede în principalele orașe din Ardeal, în Banat (Timișoara, Lugoj, Arad 1927-1928) și în Regat (București, Ploiești 1930-1933), mai apoi și în Moldova (1934-1935). Începând cu anul 1931, Sibiul preia organizarea unei competiții de amploare “Cupa Transilvaniei”, care din 1933 va cuprinde și echipe din Banat (Lugoj și Timișoara), iar din anul 1934 se transformă în campionat național pe trei ligi: *Nord* - Ardealul; *Vest* - Banatul; *Sud* - București și Ploiești. În tot acest timp echipa din Sibiu se află pe primul loc. După ce în anul 1933 handbalul intră alături de volei și baschet în F.R.V.B.H., în 1936 se constituie independent Federația Română de Handbal (F.R.H.).

Seria jocurilor internaționale este deschisă în 1934 de o echipă a orașului Sibiu care întreprinde un turneu de 11 jocuri în Cehoslovacia și Germania, iar în 1935 primim vizita unei echipe din München, care susține 4 jocuri la Sibiu și Bistrița. În anul 1936 la Berlin, handbalul (masculin în 11 jucători) este introdus pentru prima oară în programul Jocurilor Olimpice. Echipa României participă la această primă ediție a handbalului la J.O. și obține un onorant loc V, având în vedere condițiile de constituire și pregătire a echipei naționale aflată la prima ei acțiune (1). În anul 1938 Federația Internațională de Handbal Amator (I.H.F.A.) organizează prima ediție a Campionatelor Mondiale de handbal în 11 jucători. Echipa României ocupă tot locul V dar formată acum din 12 echipe aproape toate cu mai vechi state de pregătire și jocuri internaționale de pregătire. În aceeași perioadă, 1925-1927, au loc și în București

jocuri demonstrative ale unor echipe feminine. Până în anul 1939 nu poate fi vorba de un sistem competițional și de o răspândire care să depășească zona Timișoarei și a Bucureștiului.

Handbalul în 7, cel nordic pe teren mic, a pătruns foarte timid la noi în țară după 1930, de regulă fiind socotit un mijloc de pregătire în timpul iernii pentru echipele de handbal în 11 jucători.

Abia în anul 1937 se semnaleză, la Sibiu, un turneu de sală cu participarea a 8 echipe din Sibiu și Mediaș, respectiv cele care evoluau în Campionatul de handbal în 11.

În toată această perioadă, până în 1939 și încă mult timp după acest an, nu putem vorbi de un sistem competițional pentru handbal în 7, doar demonstrații și în câteva locuri 2-3 turnee în sezonul de iarna. Handbalul în 7 devine din 1963 pentru spectatorii din marile orașe ale țării (București, Timișoara, Brașov, Cluj, Sibiu) un sport de larg interes, fiind atractiv și spectaculos. Supremația era deținută de echipele Steaua București, condusă de Ioan Kunst Ghermănescu și Dinamo București, condusă de Oprea Vlase. Prima mare afirmare o aduce medalia de aur cucerită de fetele noastre la Festivalul Mondial al Tineretului din 1955. Tot fetele devin, în 1956, campioane mondiale la handbal în 11, iar în 1962 și la handbal în 7.

Echipa masculină cucerește primul titlu de campioană mondială în 1961. Ultimul an de existență al handbalului în 11 este 1963, după care viteza, spectaculozitatea, numărul mare de goluri și dezvoltarea rapidă a handbalului în 7 înving definitiv. În perioada care a urmat, băieții noștri ne aduc mari satisfacții la campionatele mondiale și Jocurile Olimpice, unde cuceresc medalii de aur, argint sau bronz (1).

Perioada performanțelor de excepție

Deși condițiile de desfășurare a activităților sportive nu erau întotdeauna prielnice (la începutul anului 70 existau la noi doar 3 săli de sport, din care doar 2 erau regulamentare, iar jocurile se desfășurau pe teren de zgură sau bitum), la sfârșitul anului 90 exista doar câte o sală de sport în fiecare oraș - excepție făcând Bucureștiul. Campionatul intern la seniori se desfășura pe 3 nivele, iar la juniori I pe 2 nivele, erau competiții la juniori II și juniori III, competiții la nivel de județ pentru seniori, iar pentru copii multe jocuri între școli (foarte multe echipe de club înscrise în campionate de handbal).

Emulația, pasiunea, devotamentul, dârzenia și exemplul unor mari sportivi ca Doina Cojocar, Simona Arghir Sandu, Magda Micloș, Rozalia Șooș sau Luțaș Ibadula, la feminin și Hans Mozer, Gheorghe Gruia, Cornel Penu, Cristian Gațu, Roland Gunesch, Radu Voinea, Dan Marin, Gavril Kicsid, Cornel Oțelea, Gheorghe Goran, Gheorghe Licu, Cezar Nica, Vasile Stîngă sau Nicolae Munteanu, la masculin au făcut ca România să domine în acele vremuri scena handbalistică mondială, în special la masculin.

În acea perioadă au fost obținute următoarele rezultate de excepție (2):

a) Masculin:

- De patru ori campioni mondiali: 1961 (Dortmund), 1964 (Praga), 1970 (Paris), 1974 (Berlin);
- Medalie de bronz la campionatul mondial din 1967 (Stockholm);

- Patru medalii olimpice: 1972 bronz la Jocurile Olimpice München; 1976 argint la Jocurile Olimpice Montreal; 1980 bronz la Jocurile Olimpice Moscova; 1984 bronz la Jocurile Olimpice Los Angeles.

b) *Feminin:*

- De două ori campioană mondială la handbal în 11 : 1956 (Germania), 1960 (Haga);
- Campioană mondială la handbal în 7: 1962 (București);
- Vicecampioană mondială la handbal în 7: 1973 (Belgrad).

Handbalul românesc între anii 1990-2007

Începutul anilor 1990-2000 prinde România la startul tranziției care aduce instabilitate economică și confuzie în viața națiunii, influențând negativ și activitatea handbalistică din țara noastră. Lipsa investițiilor în infrastructură (săli de sport, săli de forță, terenuri de sport, bazine de înot, centre de recuperare), deteriorarea patrimoniului, lipsa interesului pentru perfecționarea specialiștilor, lipsa materialelor de specialitate (cărți, reviste, casete video, înregistrări de antrenamente moderne), lipsa unei legi a sponsorizării care să favorizeze investițiile în infrastructura handbalistică duc la diminuarea interesului pentru sport, implicit pentru handbal.

Efectele acestor cauze încep să se resimtă la nivelul sportului de masă pentru început, iar apoi și în sportul de performanță. În sistemul de învățământ preuniversitar, educația fizică și sportul nu mai reprezintă aceeași treaptă importantă în dezvoltarea copilului. Ora de educație fizică, deoarece nu era condusă de un profesor specialist, era înlocuită cu ora de matematică sau limba română, neținându-se seama de nevoia fiziologică de mișcare, care caracterizează de fapt această vârstă.

Profesorul de educație fizică primește copilul în clasa a V-a (vârsta de 11-12 ani) cu foarte puține deprinderi motrice formate și începe o muncă care ar fi trebuit să înceapă cu 4-5 ani mai devreme. Copilul de vârstă școlară mică în aceste condiții pierde interesul pentru sport, găsind satisfacții în alte preocupări, cum ar fi jocurile pe computer, vizionarea filmelor de desene animate la televizor, internetul folosit excesiv, toate ocupând o mare parte din timpul liber al copilului. Lipsa activității sportive în școli la această vârstă timpurie afectează dragostea pentru sport, copiii nu mai sunt dispuși să facă efort, să sacrifice din timpul liber, devin obezi din cauza alimentației nesănătoase, puținele ore de sport la ciclul gimnazial 11-15 ani (2h/săptămână) duc la scăderea numărului de practicanți amatori; în felul acesta sportul de masă este serios afectat.

În cluburile sportive, în mare majoritate finanțate de la bugetul de stat, catedrele sunt insuficiente, numărul profesorilor este mic, iar selecția pentru alcătuirea grupelor de performanță se face foarte târziu, 10-11 ani, comparativ cu alte state ca Franța, Danemarca, Norvegia, Suedia, Germania, Ungaria etc. în care handbalul modern s-a dezvoltat foarte mult în ultimele 2-3 decenii. În timp numărul echipelor de handbal a scăzut, iar la seniori competiția s-a restrâns la Liga Națională și divizia A (care este de nivelul ligii 3 sau 4 din Germania) și la competiții destinate juniorilor I, II, III, fete și băieți.

Competiția destinată elevilor se desfășoară doar o dată pe an sub denumirea de "Olimpiada Sportului Școlar". Mulți juniori I, la finele junioratului, se lasă de handbal deoarece nu au valoare de Ligă și nu au unde să joace.

Paradoxal, la nivel de înaltă performanță în aceste condiții echipele reprezentative de junioare și tineret au obținut rezultate foarte bune fiind pe podium de mai multe ori la CM, CE, Balcaniadă și diferite cupe printr-o muncă enormă depusă de câțiva antrenori inimoși.

Rezultate de referință ale echipelor reprezentative de junioare și tineret în perioada 1990-2007 (2).

- Campionate mondiale de tineret: 1995 – Brazilia - medalie de aur; 1997 – Coasta de Fildeș - medalie de bronz; 1999 – China - medalie de aur; 2006 – Canada - medalie de bronz; 2007 – Turcia - medalie de bronz;
- Campionate mondiale de junioare: 2003 – Rusia - medalie de argint; 2005 – Austria - medalie de argint;
- Campionate europene de tineret: 1998 – Slovacia - medalie de aur; 2000 – Franța - medalie de aur.

Foto 1 – Canada 2006 – Campionatul Mondial de tineret.

Foto 2 – Echipa lumii: Portar - Hui Ju (KOR), Extremă dreaptă - Hee Bae Min (KOR), Pivot - Amalie Sorenen (DEN), Extremă stângă - Elena Dinca (ROU), Inter stâng - Christina Neagu (ROU), Conducător de joc - Alison Pineau (FRA), Inter drept - Line Jorgensen (DEN).

Foto 3 – Frantisek Taborsky (membru al Comisiei Metodice a antrenorilor) premiază pe cel mai complet jucător al competiției - Cristina Neagu (ROU).

Nume sonore care au făcut posibilă obținerea acestor rezultate sunt: Carmen Amariei, Simona Gogârlă, Narcisa Lecușanu, Steluța Luca, Tatiana Horenciuc, Talida Tolnai, Roxana Gatel, Aurelia Stoica, Valeria Motogna-Bese, Ramona Farcău-Maier, Gabriela Rotiș, Cristina Vârzaru, Ionica Munteanu, Cristina Neagu, Patricia Vizitiu; jucătoare îndrumate de antrenorii Remus Drăgănescu, Bogdan Macovei, Dumitru Muși, Gheorghe Tadici, Constantin Cojocar, Gavril Cozma.

Ultimii doi ani au adus multe satisfacții publicului din România. La nivelul echipei reprezentative la Campionatele Mondiale din Rusia din 2005, naționala de fete a României se clasează pe locul II intrând din nou în elita handbalului mondial. Echipa lumii are în componența sa două jucătoare de renume și anume Luminița Huțupan Dinu și Alice Elisei Ardean, sportive care, alături de celelalte componente ale echipei reprezentative, ne fac să credem în viitorul handbalului Românesc la nivel mondial.

Campionatul mondial – 2005 – Sankt Petersburg

Foto 4 – Festivitatea de premiere la Campionatul Mondial – 2005 – Sankt Petersburg:
Rândul din spate: Remus Drăgănescu (director tehnic), Ioan Mătășaru (maseur), Mihail Marinescu (secretar general), Tereza Tamas, Oana Soit, Raluca Ivan, Steluța Luca, Gheorghe Tadici (antrenor principal), Cristian Gațu (presedintele F.R.Handbal), Mihaela Urcan-Tivadar, Simona Gogârlă, Narcisa Lecușanu, Dumitru Musi (antrenor secund), Cristina Vârzaru, Ioan Străuț (medic).
Rândul din față: Nicolae Craiu (maseur), Luminita Huțupan-Dinu, Ana Maria Lazer, Aurelia Brădeanu, Ionela Gîlcă, Ramona Farcău-Maier, Paula Rădulescu, Roxana Gatzel, Valentina Elisei-Ardean.

Foto 5 – Luminița Huțupan Dinu și Valentina Alice Ardean Elisei.

Valoarea echipelor de club din România, atât la masculin cât și la feminin, crește și ea în ultima perioadă datorită unei așezări a economiei naționale și a creșterii nivelului de trai. Echipe de club ca: Oltchim Rîmnicu-Vîlcea, Silcotub Zalău, Rapid București, HCM Piatra Neamț, HCM Constanța, Steaua București, Rulmentul Brașov, UCM Reșița, Universitatea Jolidon Cluj, sunt echipe care duc în ultimii ani renumele handbalului românesc în Europa prin calificarea în fazele finale și cucerirea trofeelor europene.

Foto 6 – Oltchim Rm. Vîlcea 2007-2008.

Foto 7 – Aihan Omer – antrenorul echipei naționale masculine și a echipei UCM Reșița împreună cu echipa de club.

Poziția României în topul handbalului mondial

După Campionatul Mondial din Rusia, Federația Internațională de Handbal (IHF) a dat publicității un top al tuturor timpurilor la nivel de echipe reprezentative, masculine și feminine, în care România ocupă locul șapte, fiind devansată de Germania, Rusia, Danemarca, Serbia, Ungaria și Suedia (3).

În topul publicat de IHF, națiunile de pe primele două locuri, Germania și Rusia, au preluat palmaresul fostelor RFG și RDG, respectiv URSS. În clasament punctează 75 de națiuni, pe primele zece poziții aflându-se Germania cu 1167 de puncte, urmată de Rusia (946), Danemarca (751), Serbia și Muntenegru (734, cu palmaresul fostei Iugoslavii), Ungaria (673), Suedia (609), România (605, cu 280 la masculin și 325 la feminin), Franța (427), Coreea (426) și Spania (403) (3).

În topurile pe competiții, România stă cel mai bine la Campionatele Mondiale feminine, ocupând locul patru, cu 167 de puncte, în timp ce la masculin, ocupă locul șase, cu 129 de puncte, poziție ocupată și în clasamentul CM de junioare, cu 105 puncte.

România nu punctează în primele zece națiuni la CM de juniori și tineret și nici la handbal pe plajă.

În clasamentul rezultatelor la Jocurile Olimpice, România se află pe locul șapte, cu 72 de puncte, fiind singura națiune din primele zece, alături de Germania și Ungaria, care a participat la JO din 1936.

Viitorul sportului românesc

Intențiile de viitor ale sportului românesc, în vederea creșterii stării de sănătate a națiunii și totodată a performanțelor sportive se oglindesc în „Protocolul privind asigurarea cadrului de colaborare în vederea dezvoltării

continue și funcționării performante a sistemului național de educație fizică și sport”, protocol încheiat în 23.07.2007 între Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului, reprezentat prin Cristian Mihai Adomniței, ministru; Agenția Națională pentru Sport, reprezentată prin Octavian Bellu, președinte și Comitetul Olimpic și Sportiv Român, reprezentat prin Octavian Morariu, președinte.

Foto 8 – Președintele Comitetului Olimpic și Sportiv Român Octavian Morariu, Ministrul Educației Cristian Adomniței și Președintele Agenției Naționale pentru Sport, Octavian Bellu, au semnat în 23.07.2007 un ordin comun pentru promovarea educației fizice în școli.

La conferința de presă care a avut loc cu ocazia semnării protocolului de colaborare s-au făcut următoarele declarații:

„Vom acorda mult mai multă atenție desfășurării corecte a orelor de educație fizică și vom sprijini cât mai puternic sistemele de competiții sportive extrașcolare. Sunt convins că sportul în școală este un pas important pentru a avea o generație tânără, sănătoasă”, a declarat ministrul Cristian Adomniței. În acest scop, MECT urmărește realizarea, săptămânal, a minimum 3 ore de educație fizică și sport în școli, indiferent de profilul acestora.

„Profesorul de educație fizică trebuie pus cu adevărat în valoare. Acesta trebuie să simtă că este la fel de util ca profesorul de matematică sau cel de limbi străine și trebuie să știe să îl atragă pe copil către ora de educație fizică, dar și către competițiile sportive extrașcolare”, a afirmat Octavian Morariu, președintele COSR.

Potrivit documentului semnat, în cadrul MECT se vor înființa Federația Sportului Școlar și Federația Sportului Universitar. Acestea vor urmări perfecționarea sistemului competițional prin majorarea numărului de concursuri sportive și prin diversificarea probelor de educație fizică. În acest sens, Octavian Bellu, președintele ANS, a apreciat că „în cadrul activității educaționale sportul trebuie să aibă poziția pe care o merită. Ora de educație fizică trebuie readusă la acel nivel necesar pentru a reprezenta prima formă de selecție pentru sportul de performanță”.

Protocolul pune accentul și pe realizarea unui registru național de monitorizare a potențialului biomotric al populației școlare, care va arăta gradul de evoluție sau involuție fizică de la o generație la alta.

Obiectul protocolului presupune coroborarea eficientă a eforturilor instituțiilor semnatare ale acestuia, în vederea asigurării cadrului dezvoltării continue, a organizării și funcționării performante a sistemului național de educație fizică și sport, a aplicării corecte a prevederilor legale în vigoare, cu scopul obținerii următoarelor deziderate majore:

a) România - o țară cu o populație sănătoasă și viguroasă;

b) România - o țară cu o populație cu o educație și o capacitate de comunicare interumană exersată inclusiv prin practicarea sportului;

c) România - o țară de excelență, vizibilă în lume prin valorile sale sportive de excepție (xxx, 2007).

Obiectivele urmărite sunt următoarele:

a) creșterea nivelului de educație, de socializare și a stării de sănătate a populației tinere (copii, elevi, studenți), prin practicarea educației fizice și sportului;

b) perfecționarea organizării și funcționării sistemului național de educație fizică și sport;

c) ameliorarea potențialului psiho-biometric și intelectual al populației tinere prin dezvoltarea activităților de educație fizică școlară și universitară;

d) dezvoltarea activităților sportive școlare și universitare, în cadrul asociațiilor sportive școlare și universitare, precum și în unitățile de învățământ în care este organizat învățământul sportiv integrat și suplimentar;

e) dezvoltarea activităților din cadrul programului „Sportul pentru toți” la nivel național, regional și local;

f) elaborarea unor programe speciale pentru dezvoltarea activităților sportive în mediul rural, în corelație cu programele naționale de dezvoltare rurală;

g) dezvoltarea activităților sportive școlare și universitare în concordanță cu exigențele privind reprezentarea României la competițiile sportive internaționale organizate de Federația Internațională a Sportului Școlar, Federația Internațională a Sportului Universitar, cu programele organizațiilor sportive afiliate la acestea;

h) formarea și perfecționarea resurselor umane din domeniul educației fizice și sportului;

i) creșterea contribuției cercetării științifice și a medicinei sportive pentru susținerea și dezvoltarea domeniului;

j) utilizarea eficientă a fondurilor publice pentru finanțarea programelor sportive școlare și universitare;

k) construirea de noi baze sportive școlare și universitare și modernizarea bazelor sportive existente;

l) realizarea „Registrului național de monitorizare a potențialului biometric al populației școlare”;

m) promovarea valențelor cultural-educative ale sportului și educației fizice, a spiritului de toleranță și fair-play-ului;

n) promovarea măsurilor de prevenire, de educație și de sancționare a actelor de dopaj și violență în sport;

o) dezvoltarea activităților din cadrul programului “Educație pentru sănătate în școala românească” la nivel național regional și local;

p) dezvoltarea relațiilor și schimburilor internaționale în domeniul educației fizice și sportului, în concordanță cu politica externă a României (xxx, 2007).

Educația fizică

În vederea dezvoltării fizice și psihice armonioase, menținerii sănătății și creșterii capacității de efort a preșcolarilor, elevilor și studenților, Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului întreprinde demersurile necesare pentru inițierea și realizarea „Programului educației fizice” în care este necesar să fie prevăzute:

a) realizarea unui număr minim de 3 ore de educație fizică și sport săptămânal.

b) îmbunătățirea conținutului și predării educației fizice școlare (xxx, 2007).

Sportul școlar și universitar

Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului urmărește perfecționarea sistemului competițional, în scopul desfășurării unei activități sportive permanente, având în vedere structura anului școlar și universitar.

Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului va întreprinde toate măsurile pentru a include în competițiile sportive școlare și universitare a unui număr cât mai mare de elevi și studenți, nelegitimați sau legitimați.

Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului urmărește susținerea, încurajarea și diversificarea practicării ramurilor sportive în asociațiile sportive universitare, participarea la „Campionatele Naționale Universitare” și la alte competiții de nivel național și internațional.

Activitatea sportivă de performanță

Scopul principal al activității sportive de performanță este selecționarea și pregătirea elevilor cu calități deosebite pentru sportul de performanță, în vederea legitimării și promovării lor în secțiile cluburilor sportive și, ulterior, în loturile naționale.

În structurile sportive din subordinea Ministerului Educației, Cercetării și Tineretului se urmărește susținerea prioritară a ramurilor de sport și probelor de interes pentru reprezentarea României la Jocurile Olimpice, Campionatele Mondiale și Campionatele Europene precum și înființarea de Centre Naționale de Excelență pentru disciplinele sportive, atât la nivelul învățământului preuniversitar, cât și la nivel universitar.

Totodată Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului susține demersul privind îmbunătățirea curriculumului național, încadrarea cu specialiști de înaltă calificare și dezvoltarea bazei materiale specifice pentru pregătirea elevilor-sportivi și pentru creșterea performanțelor acestora, asigurând baza de selecție pentru sportul de performanță.

Obiectivele privind activitatea sportivă de performanță sunt următoarele:

a) asigurarea cadrului organizatoric și metodologic pentru admiterea în învățământul sportiv a elevilor care practică sportul de performanță în afara sistemului de învățământ, prin organizarea de clase mozaic cu program sportiv;

b) continuarea colaborării între Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului, Agenția Națională pentru Sport, Comitetul Olimpic și Sportiv Român și federațiile sportive naționale, privind nominalizarea ramurilor de sport care se vor practica în structurile sportive din sistemul de învățământ;

c) organizarea unor cluburi sportive școlare puternice, la nivelul fiecărui județ (sectoare ale municipiului București) și a unor centre, având ca obiectiv principal selecția elevilor cu calități deosebite pentru sportul de performanță. Cluburile sportive școlare trebuie să dispună de cadre didactice - antrenori cu experiență, baze sportive proprii sau puse la dispoziție de unitățile școlare din

localitățile respective, spații de cazare și posibilități de servire a mesei pentru sportivi (xxx, 2007).

Formarea și perfecționarea specialiștilor

Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului acordă o atenție specială formării și perfecționării profesorilor de educație fizică, urmărind asigurarea învățământului primar, gimnazial și liceal cu specialiști de înaltă calificare, al căror rol să devină esențial în promovarea activităților de educației fizică și sport cuprinse în programul școlar și în afara lui.

Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului, Agenția Națională pentru Sport și Comitetul Olimpic și Sportiv Român sprijină federațiile sportive naționale în vederea perfecționării profesionale a profesorilor și antrenorilor în procesul formării continue, avansării în categorii, inclusiv în desăvârșirea perfecționării prin studii de masterat și doctorat în domeniul „educație fizică și sport” (xxx, 2007).

Concluzii

1. După ani lungi de derivă, timp în care sportul

românesc a fost destabilizat, statul, prin organismele sale de conducere trage un semnal de alarmă și se implică categoric în revigorarea sportului, plecând de la interesul pentru sănătatea națiunii și până la dezvoltarea sportului de înaltă performanță.

2. În aceste condiții handbalul românesc poate ridica ștacheta performanței în viitor, atât la feminin, cât și la masculin.

Bibliografie

Popescu C. Antrenorul-profilul, personalitatea și munca sa. Ed. Sport-Turism, București 1979, 68, 73
xxx Protocolul privind asigurarea cadrului de colaborare în vederea dezvoltării continue și funcționării performante a sistemului național de educație fizică și sport, 2007

Site-uri vizitate

1. <http://www.frh.ro/> - Istoria Jocului de Handbal 2008
2. <http://www.frh.ro/> - Istoria Jocului de Handbal – Cronologie, Povestea An de An 2008
3. <http://www.ihf.info> 2008
4. <http://www.handballcanada.ca/photos-en.html> 2008
5. <http://www.csoltchim.com/> 2008